

Србија ће имати своје војнике на паради поводом Дана победе на Црвеном тргу у Москви као једина од свих република бивше СФРЈ. Србија је тако показала да је у спољнополитичком погледу и најсамосталнија држава бивше СФРЈ. Јер, сви други јунаци бивше нам заједничке државе ником поникоше, сви су послушали наређење из Вашингтона, високи политички функционери из других република некадашње СФРЈ не смеју да дођу у Москву. Тужна спознаја о толико жељеној „самосталности“. Сада у оквиру новог лагера. Који не трпи дисонантне тонове малих.

Наравно, и у Србији има оних који се противе учешћу српских војника на паради у Москви, па се изјављује свашта, од тога да је то „полтронство“, до питања зашто нас нису звали на раније параде на Црвеном тргу. На раније параде нас нису звали јер некадашњи Совјетски Савез није имао тај обичај да зове иностране војнике да промарширају Црвеним тргом. На паради 2010. године у Москви био је тадашњи председник Борис Тадић у улози врховног команданта Војске Србије. Наших војника није било, јер тада нисмо показали интерес да дођемо. Позив се обично упућује када се претходно „сондира терен“, када се установи потврдан одговор оног кога се позива. Наши западни савезници нису нас 2014. године позвали на прославу годишњице искрцавања у Нормандији, иако је Југославија све до 6. јуна 1944. била други фронт у Европи. А у Нормандији се тог 6. јуна 2014. окупило друштво, међу којима је било и неких чије земље са борбом против нацизма и фашизма у Другом светском рату немају благе везе.

Истина, Французи су нас позвали и наши су војници промарширали 2014. Јелисејским пољима поводом годишњице почетка Првог светског рата. Марширали су наши војници пре неколико година и пред пуковником Гадафијем у Триполију поводом годишњице либијске револуције. Чудно, нико у Србији није поставио питање тадашњим властима је ли то израз полтронства према Гадафију?

Имамо све разлоге да будемо поносни на наше војнике који ће марширати Црвеним тргом. Они су то и заслужили, Југославија је била једина земља у поробљеној Европи у којој је од почетка до краја рата постојала слободна територија, без директног ослонаца на војне снаге и фронтове које су држали СССР, Велика Британија и САД. Рат смо започели у условима потпуно неравноправног односа снага, како у живој сили, тако и у техници, а завршили смо га као четврта по снази савезничка армија у Европи. Први

заробљени немачки војници у поробљеној Европи били су у Ужицу. За слом фашизма и нацизма народи и народности Југославија дали су највише што су могли, око 1.700.000 живота.

Почетком марта 1945. Југословенска армија имала је четири армије, десет корпуса, те једну Оперативну зону (4.), с укупно 52 пешадијске, седам дивизија КНОЈ-а, две ваздухопловне дивизије, јединице Ратне морнарице, самосталне јединице нижих штабова и војнотериторијалне команде. Од укупно 61 дивизије у завршним операцијама за ослобођење Југославије ангажовано је 49 дивизија, од тога 33 дивизије на фронту, а 16 дивизија у позадини непријатеља. У захвату фронта, осим поменуте 33 дивизије, биле су ангажоване две тенковске, 24 артиљеријске, седам инжењеријских, три противавионске и једна коњичка бригада, те више десетина партизанских одреда. На задацима подршке деловале су две ваздухопловне дивизије и две самосталне ваздухопловне ескадриле. У тим завршним борбама 1945. године Југословенска армија је располагала са: 1.152 топа, 3.634 минобацача, 103 тенка, 19.974 митраљеза, 222 борбена авиона, 251 бродом...

Губици које су Немци и квислиншке формације имали у завршним борбама на југословенском простору били су: више од 100.000 погинулх војника, око 340.000 заробљених. То је више од две трећине од укупног бројног стања немачке Групе армија „Е“.

У Југославији је у периоду 1941-1945. било просечно везано борбеним операцијама и другим облицима борбе између 30 до 55 фашистичких и квислиншких дивизија, а када се урачунају и неке мање јединице то је од 600.000 до 850.000 наци-фашистичких и квислиншких војника.

Дајући пуни допринос савезничкој победи над фашизмом у Другом светском рату народи и народности Југославије сврстали су се у исти строј са великим протагонистима модерне историје. Ослобођење Југославије у Другом светском рату дело је бивших Југословена. Али, они који су и данас живи могу слободно да се запитају за шта су се тада борили, за шта су изгинули њихови другови? Јер, њихови наследници су све изневерили и продали.

Добро је што ћемо барем ми бити на Црвеном тргу, показаћемо да ипак имамо и част и образ. Нисмо пљунули на толике жртве из периода 1941-1945. и нисмо то заборавили. Ако тада нисмо били полтрони, када су многи у Европи били и полтрони и квислинзи, сада имамо прилику да покажемо тој Европи ко је и где био ратних година, да пуном снагом загазимо „стројак“. Срећно момци!

(Политика)